

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.358 van 2 mei 2013
in de zaak A. 208.586/XII-7337**

In zake: Jonas AERTS, vertegenwoordigd door
zijn moeder en wettelijke vertegenwoordiger
Nancy Kerselaers
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kris Masson
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Vlaamse Kaai 49-50
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW VRIJ INSTITUUT VOOR TECHNISCH
ONDERWIJS (VITO HOOGSTRATEN)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Louis Wouters
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 1-3

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 22 april 2012, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van de directeur van 22.03.2013 en de bevestiging hiervan door de Interne Beroepscommissie overgemaakt bij aangetekend schrijven van 16.04.2013” om Jonas Aerts definitief uit te sluiten, tot het opleggen van een dwangsom en om voorlopige maatregelen te bevelen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 april 2013, om 10.30 uur.

Kamervoorzitter Dierk Verbiest heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kris Masson, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Louis Wouters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Rechtsmacht van de Raad van State

Exceptie

3. Verwerende partij betoogt in een exceptie dat de uitsluitingsbeslissing niet te beschouwen is als een administratieve rechtshandeling waarover de Raad van State vermag te oordelen in het kader van een annulatieberoep en, bijgevolg, van een vordering tot schorsing.

Beoordeling

4. Verwerende partij is een vrije onderwijsinstelling, opgericht op privé-initiatief. De betrekking tussen die instelling en haar leerlingen ontstaat door een overeenkomst, zodat in beginsel de rechtsverhouding tussen partijen van contractuele aard is en de geschillen daaromtrent rechten betreffen waarvoor, gelet op artikel 144 van de Grondwet, uitsluitend de gewone rechter bevoegd is.

Weliswaar kunnen instellingen die zijn opgericht door privépersonen, maar die erkend zijn door de federale overheid, de overheid van de

gemeenschappen en gewesten, de provincies of gemeenten, en wanneer die instellingen een deel van het openbaar gezag uitoefenen, optreden als administratieve overheden in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, mits hun werking door de overheid wordt bepaald en gecontroleerd en zij beslissingen kunnen nemen die derden binden, meer bepaald door de eigen verplichtingen tegenover anderen eenzijdig te bepalen of door verplichtingen van die anderen eenzijdig vast te stellen. Dergelijke beslissingen kunnen dan het voorwerp zijn van een beroep tot nietigverklaring of een vordering tot schorsing.

Aan verzoeker is een maatregel van uitsluiting opgelegd, waaronder naar luid van artikel 112, § 3, tweede lid, van de ‘Codex Secundair Onderwijs’ moet worden verstaan: het ontnemen van het recht om het geheel van de vorming werkelijk en regelmatig te volgen in de school of het centrum.

Aan zo een tuchtmaatregel zijn, in beginsel, geen dwingende rechtsgevolgen verbonden voor derden; ze is integendeel louter te begrijpen als behorende tot de regels van de interne organisatie van de onderwijsinstelling.

5. De vaststelling dat de Raad van State niet bevoegd is om kennis te nemen van beroepen gericht tegen tuchtmaatregelen in het vrij onderwijs mag vaste rechtspraak heten, getuige bijvoorbeeld de arresten nr. 121.835 van 23 juli 2003 inzake Onclincx, nr. 206.914 van 18 augustus 2010 inzake Chirila, nr. 213.958 van 17 juni 2011 inzake De Muynck, nr. 215.148 van 14 september 2011 inzake Baeckelandt en anderen, nr. 217.573 van 26 januari 2012 inzake Ourrach, nr. 218.187 van 23 februari 2012 inzake Bourguignon en nr. 218.837 van 10 april 2012 inzake Huys.

Wie bijgevolg reden ziet om de Raad van State te kunnen overtuigen af te wijken van zijn vaste rechtspraak, moet zijn argumenten -mede ook gezien het schriftelijk karakter van de procedure- nauwgezet in zijn inleidend verzoekschrift verwoorden. Verzoeker bespreekt daarin evenwel met geen woord de rechtsmacht van de Raad van State. Ter terechtzitting beperkt verzoeker zich tot het neerleggen van het arrest van de Raad van State nr. 129.530 van 19 maart 2004 inzake Scheys. Dit arrest betreft echter een beslissing genomen door een

Scholengroep van het Gemeenschapsonderwijs en is dienvolgens te dezen niet relevant.

6. Er dient derhalve te worden geoordeeld dat verwerende partij de bestreden uitsluitingsbeslissing niet heeft verricht als administratieve overheid in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. De Raad van State beschikt derhalve niet over de rechtsmacht om kennis te nemen van de voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, en aldus evenmin van de vorderingen tot het opleggen van een dwangsom en tot het bevelen van voorlopige maatregelen.

7. De exceptie is gegrond en de vordering wordt dienvolgens verworpen.

BESLISSING

De Raad van State verworpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 2 mei 2013, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Dierk Verbiest